Таємниця червоник рибок

Хто про нас пам’ятає

У скляній посудині жили дві червоні рибки. Ліниво пересуваючись попри скляні стінки, вони мали досить часу, аби собі пофілософствувати. І якогось одна рибка спитала іншу:

- Чи ти віриш у Бога?

- Звичайно!

- А звідки ти про Нього знаєш?

- Хто ж тоді, на твою думку, щодня міняє воду в акваріумі?

Немов спокійна ріка, плине у нас життя, і це чудо.

Але ми звикли до чудес.

Кожен день є новим даром, чистою сторінкою, на якій можемо щось записати.

Бог щоденно міняє нам воду.

Коли ми перестаємо у Нього вірити, Бог не закривається від нас у своїй божественності; це ми умираємо в той день, коли наше життя робиться закритим на світло, що безнастанно променить і щоденно оновлює чуда, які перевищують будь-який розум.

Вибір

Один чоловік завжди відчував себе пригніченим через різні життєві труднощі. І якось він поділився цим із відомим духовним наставником.

- Не можу більше! Життя стало просто нестерпне!

- Учитель узяв у пригорщу попелу і вкинув до склянки, у якій перед тим була кришталево чиста питна вода, і промовив:

- Це твої страждання.

Вода у склянці умить стала брудна й мутна.

Учитель вилив її.

Тоді знову набрав пригорщу попелу і кинув його у море.

Попіл у тій же хвилі розчинився, а вода у морі залишилися така сама чиста, як і до того.

- Бачиш? – спитав учитель. – Кожного дня ти мусиш вибрати, бути тобі склянкою, а чи морем.

Занадто багато серед нас плитких сердець, занадто багато перестрашених душ, занадто багато заморожених чуттів і спаралізованих рамен. Найбільше у наших часах бракує відваги. Не йдеться тут про нерозважне зухвальство чи безоглядність, а про правдиву відвагу, яка дозволяла б кожну проблему зустріти словами: "Напевно, існує якийсь розв’язок, я шукатиму його, а отже, знайду".

Спокуса

Спекотливої літньої днини робітникові, що працював на багатого господаря, було звелено скопати сад. Наймит неохоче взявся до роботи. При цьому він нарікав на Адама, що через нього люди отак використовують працю інших людей.

Ці ремствування і прокльони дійшли до вух господаря.

- Чого ти нарікаєш? Боюсь об заклад, що на місці Адама ти вчинив би так само, - сказав він наймитові.

- Ні, напевно ні, - сухо відказав робітник. – Я нізащо не піддався б спокусі!

- Побачимо! – відповів господар і запросив на обід.

У призначений час наймит з'явився до дому свого хазяїна. Той запровадив його до кімнати, а там уже чекав стіл, заставлений усякими наїдками.

- Можеш частуватися усім, чим тільки захочеш лишень не торкайся вази, що стоїть отам на краю стола, аж доки я не повернуся, - мовив господар.

Наймит не гаяв часу, а відразу всівся за столом і взявся куштувати всі страви, що стояли пере ним. Врешті його погляд затримався на прикритій вазі, що стояла скраю.

Цікавість аж розпинала наймита. І він таки не втримався й обережно відхилив накривку. Та досить було лиш рушити її за край, як із вази на нього вискочила велика миша. Наймит хотів її піймати, але миша вислизнула йому з рук і втекла. Він кинувся за нею і в гонитві поперевертав геть усі крісла в кімнаті. На гармидер повернувся господар.

- Ну що, бачиш? – промовив зі сміхом хазяїн, киваючи пальцем. – Надалі, гадаю, більше не проклинатимеш свого праотця Адама і не дорікатимеш йому за його переступ.

"Тільки не я! Яне такий і ніколи б так не вчинив!"

"Але ж ти дурний! Треба було зробити ось як …"

У різний спосіб тикаємо на інших пальцем. Але той, хто вказує пальцем на когось, водночас три інших пальці спрямовує на себе .

Учень доволі легковажно говорить учителеві про заздрість і владність людей цього світу.Учитель відповів йому: "Ти нагадуєш мені вовка, на якого раптом зійшов добродушний настрій. Але як тільки він побачив кота, що гнався за мишею, обернувся до іншого вовка і збуджено промовив "Чи не здається тобі, що пора навести лад із цими розбишаками?"

Про захід сонця

Дуже давно один місіонер разом зі своїм провідником-індіянином пробився через Скелясті Гори.Щовечора, коли чубок сонця ховався за видноколом, молодий індіянин відходив від місіонера, повертався у той бік і починав ритмічно переступати з ноги на ногу. При цьому він упівголоса наспівував якусь тужливу пісню.

Ці співи і танці при заході сонця викликали у місіонере подив і зацікавлення. Врешті-решт він спитав свого провідника:

- Що означає цей дивний ритуал, який той здійснює щовечора? - Та нічого особливого, - відповів молодий чоловік. – цю пісеньку ми склали разом із моєю дружиною. І коли не можемо бути разом, кожен із нас, хай де у той момент перебуває, повертається до сонця, коли воно заходить, і розпочинає танок і спів. Так ми, навіть далеко одне від одного співаємо і танцюємо разом.

А з ким ти танцюєш, коли заходить сонце?

Одна жінка-містик, що жила у IX столітті, залишила таку молитву:

"Мій Господи!

Сяють зорі,

Заплющують очі закохані.

Кожен закоханий

Зі своєю коханою,

А я сама лишень із Тобою!"

Дрібниця

Один парох велику увагу приділяв підготовці до свят і парафіяльних урочистостей. Особливо дбав він про процесію на свято Божого Тіла. Парох хотів, аби цей признак став найважливішою подією в околиці.

Ще за три місяці він зібрав організаційний комітет і дав завдання кожній із парафіяльних груп.У свято було задіяне ціле містечко.

Рівно о 10:30 ранку вирушив заздалегідь сформований кортеж, розпочинаючи врочистість.

Попереду йшли церковні служки, за ними діти зі садочку у народних строях. Дівчатка у білих сукеночках розкидали квіти. Далі йшла молодь парафіяльного спортивного гуртка. Хор співав ораторію. У процесії один за одним крокували братства. Чоловіки несли фани. За братствами йшли оркестра і, нарешті, усі парафіяни. Одне слово чудова процесія.

Коли оркестра заграла євхаристій ну пісню, із церкви врочисто вийшло чотири юнаки, які несли балдахін.

Під балдахіном ішов парох, вдягнений у найкращу сутану. У руках він піднімав догори важку золочену, оздоблену коштовним камінням монстранцію.

Та раптом побіля пароха опинився отець вікарій, який відповідав за церковних служок. Він стривожено прошепотів: "Отче каноніку, у монстранції немає Гостії!"

Парох сухо відказав: "Чи не бачиш, скільки всього на моїй голові? Прецінь не можу встежити за всіма дрібницями!"

Чи Господь Ісус – це дрібниця? Може, для деяких, для багатьох так воно і є.

Одного дня святій Терезі об'явилося Дитятко Ісус. Коли у монастирі задзвонили дзвони, скликаючи на молитву, свята не вагалася ані хвильки. Вона пішла на молитву. Цей

повчальний приклад розповіли святій Бернадеті, коли вона ще була в невіціяті, і спитали її, що вона про це думає. Свята візіонерка з Люрду спокійно відповіла: "Я вчинила би так само". А за хвильку додала: "Ясна річ, я пішла би на молитву, але забрала б зі собою маленького Ісуса Він же неважкий".

Побажання

Карло був дуже несміливим хлопчиком, вразливим і тихим. Якось, прийшов зі школи, він сказав мамі, що з нагоди свята Валентина дуже хочу приготувати побажання для всіх дівчаток і хлопчиків зі свого класу.

- Але ж це безглуздо! – невдоволено вигукнула мама.Вона-бо щодня спостерігала, як діти повертаються зі школи. Карло завжди йшов останній. Інші діти весело сміялися, галасували у гурті, а Карло тримався побіч.

Проте невдовзі мама таки вирішила допомогти синові у здійсненні його задуму. Вона купила кольорові олівці, аркуші картону і все, що було для цього необхідне. Три тижні поспіль, день у день, Карло проводив вечори, акуратно розмальовуючи аркуші, аж доки не підготував тридцять п'ять побажань-валентинок.

Надійшло свято Валентина. Карло із хвилюванням поскладав картки, запхав їх до ранця і побіг до школи. Мама вирішила, що приготує його улюблені тістечка і горнятко гарячого шоколаду. Вона хотіла, аби сина по поверненні зі школи чекала несподіванка. Знала-бо, що хоч він приготував побажання для кожного, сам напевно не отримає жодної карти. Мама побоювалася, що Карло повернеться зі школи розчарований, і хотіла хоч якось полегшити його біль.

Пополудні все було вже готове. Коли почула надворі галас, виглянула через вікно. Побачила гурт дітей. Карло, як звичайно, йшов останній. І сам.

Хлопчина вбіг до хати і кину ранець на крісло. В руках у нього не було нічого, отож мама очікувала, що син зараз вибухне плачем. Тамуючи клубок у горлі, вона прошепотіла: "Я приготувала тобі тістечка і шоколад". Але Карло, здавалося, не чув маминих слів. Він підійшов до столика і з розпроміненим обличчям вигукнув: "Я не оминув нікого! Нікого!"

Мама занепокоєно глянула на сина.Він повторив: "Я не забув нікого. Нікого не оминув".

"Оце ж воля Того, Хто мене послав: щоб з усього, що Він дав мені, я нічого не погубив, лише – воскресив його останнього дня" (Йо. 6,39)

Нікого!

Наслідування

Симон, що віддавна був узалежни ний від алкоголю і перебував у притулку для бездомних, несподівано змінився. Його глибоко вразила самовідданість волонтерів, людей доброї волі, що працювали у притулку. Невдовзі Симон зробився такий послужливий і добрий, що його не

впізнали мешканці, ані працівники притулку.
Удень і вночі він невтомно уділявся праці. Жодна робота не могла його принизити. Коли треба було прибрати у кімнаті алкоголіка, я кому стало зле, прочистити труби в кухонній раковині чи туалеті, Симон робив це без жодного слова, ба навіть з усміхом. Мало того, часом складалося враження, що він надзвичайно вдячний за те, що може чимось прислужитися. На нього також могли повністю покластися, коли виникала потреба нагодувати або вкласти до ліжка тих, які не могли дати собі з цим раду самі.
Якось увечері капелан притулку проповідував у залі серед людей, що там згромадилися. Він навчав, що треба молитися до Бога, аби змінюватися і ставати ліпшим. Несподівано один хлопчина пробрався наперед, аж до самого вівтаря, упав на коліна і став вигукувати: "О Боже, зроби так, аби став я таким, як Симон! Зроби, щоб став таким, як Симон!"
Капелан, схилившись над ним, мовив: "Хлопче, було би ліпше, якби ти молився: "Боже, зроби, щоб я став подібним до Ісуса!"
Хлопчина глянув на капелана і спитав: "Чому Хіба Ісус такий, як Симон? "
Коли хтось питає: "Яким є християнин?" - єдина прийнятна відповідь – "Подивися на мене!"

Кома

Була собі колись кома, яка страшенно обурювалася через те, що всі її легковажать. Навіть діти з початкових класів на надто звертали на неї увагу.
Бо яке значення має нині кома? Прецінь у газетах її маже не вживають, я якщо і ставлять, то радше випадково.
Та якогось дня кома збунтувалася.
Один із президентів, після тривалих перемовин із провідником супротивної сторони, написав суху нотатку: "Роззброєння, неможливе застосування зброї", - і відразу передав її генералові.
І тут кома спересердя вирішила здійснити свій план пімсти і – перестрибнула через одне слово. Генерал відкрив листа і прочитав: "Роззброєння неможливе, застосування зброї".
І вибухнула війна.
У пущі в Колорадо туристи захоплювалися рештками велетенського дерева, яке мало близько пів тисячі літ. Коли Христофор Колумб дістався до Америки, на тому місці росло молоденьке деревце. Воно перетривало бурі, землетруси, тисячі атмосферних катаклізмів, снігові лавини. Щоб обняти його пняк, треба було узятися за руки двадцятьом людям.
Та якось малесенький, майже невидимий шкідник відклав на корі невеличку кількість мікроскопічних яєчок. З них вилупилися невеличкі личинки з невгамовним апетитом. І за кілька місяців дерево-велетень, що пережило бурі, було знищене.
Будь уважним до дрібниць, бо з них народжуються великі речі.

Молодь

Один молодий хлопчина, який брав участь у змаганнях з бігу, що проводилися у пустелі, загубився поміж незліченними дюнами і скелями. Він ніяк не міг відшукати потрібного керунку. Проте не падав у відчай, а відважно рушив далі. Після кількох годин блукання сонце і спека геть зморили його. Бігун втрачав сили.Ослаблений, хлопець обіперся об скелю, яка виросла на перехресті трьох шляхів, що губилися в далечіні. "Води", - прошепотів він хрипко.

Переїжджав там лікар – світило медицини. Він зміряв хлопця поглядом і прорік: "Хлопче, пам’ятай, твій організм потребує щоденно щонайменше два літри води. Вода – ось що найважливіше, а не те, що ви п’єте".

Їхав науковець, який зупинився й охоче пояснив йому властивості H2O, як також диво, завдяки якому атоми сполучаються між собою і творять речовини та надзвичайно корисні елементи.

Зупинився біля хлопця священик і виголосив коротку проповідь. Священик сказав, що відчуття спраги цілком зрозуміле, і далі запропонував хлопцеві, спираючись на цей досвід, подумати про спрагу щодо вищих матерій.

Проїжджав повз хлопця один пияк. Він показав йому пляшку горілки і з насміхом запевнив що буває щось цінніше від води. Усі проїхали і розчинилися у далечі, здіймаючи у повітря хмари куряви. Хлопець так і залишився там, на роздоріжжі. Він лежав на піску і щораз тихшим голосом просив: "Води!"

Монотонну одноманітну нескінчених доріг Південної Америки переривають гострі конуси каміння, які звуть "кеферінос". На кожній із тих кам’яних куп є пляшечка з водою.

Їх там залишають водії вантажівок, на згадку про одну історію. Колись на одній із цих рівнини загубився мати з маленькою дитиною. Дитина вмирала від спраги, і мати напоїла її власною кров’ю.

Їх знайшов водій вантажівки. Він урятував дитину, але мати загинула.

Чи є хтось, хто будує "кеферінос" на шляхах молоді у наш часах?

Молоко для Господа Бога

Якось Мойсей, блукаючи по пустелі, зустрів пастуха. Мойсей провів із ним цілий день, допоміг подоїти овець. Коли вже стемніло, пророк зауважив, що пастух відлив трохи молока до посудини і поставив її на скелі, недалеко від того місця, де вони ото перебували.

Мойсей спитав пастуха, для чого він поставив там молоко. Пастух відповів: "Це молоко для Господа Бога".

Пророк попросив пояснити. Пастух сказав: "Я завжди наливаю трохи найліпшого молока і жертвую його Господу Богу".

Мойсей відчув обов’язок виправити віру пастуха, а тому повів бесіду далі: "А чи Господь Бог п’є це молоко?"

"Звичайно", - відповів пастух.

Мойсей узявся пояснювати, що Бог є істотою духовною, а також, не може пити молока. Пастух не йняв віри. Відтак Мойсей запропонував йому сховатися за кущами і прослідкувати, чи Бог п'є його молоко.

Уночі, у місячному світлі, пастух побачив, як із пустелі прибіг лис. Пильно оглянувши все довкола, звір підбіг до молока став похапцем його хлебтати. А за якусь частину знову зник у пустелі. Наступного дня Мойсей помітив, що пастух дуже сумний.

"Щось не так?" - спитав він."Ти мав рацію, - важко зітхнув пастух. – Господь Бог є чистим духом і не п'є молока".

Мойсей здивовано вигукнув: "Ти мав би бути задоволений! Зараз-бо знаєш про Бога більше, аніж кілька днів тому".

"Це правда, - визнав пастух. – Але тепер я позбавлений єдиного способу виявити Йому свою любов".

Мойсей зрозумів ці слова. Він відійшов і став ревно молитися на самоті. У ночі йому явився Бог і мовив: "Мойсею, ти припустився помилки. Це правда, що Я є істотою духовною, але Я з радістю приймав молоко, яке пастух приносив Мені як знак своєї любови. Оскільки Я того молока не потребував, то ділився ним із лисом, який так його любить".

Є-бо такі, що, поївши всі розуми, висміюють віру простих людей. Згадаймо сповнену радости молитву Ісуса:

"Я прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що Ти затаїв це від мудрих та розумних і що відкрив це немовлятам. Так, Отче, бо так тобі було до вподоби" (Мт. 11,25-26).

Сигнал

Після страшної бурі на морі вцілілий бідолаха, учепився за рештки свого човна, добрався до маленького безлюдного острівка. Острівець той майже суцільно вкрили непривітні гострі скелі. Бідака став гаряче благати Бога, аби його порятував. Кожного дня він вдивлявся, чи десь-там, з-за горизонту, не з'явиться допомога, проте ніхто з нею не поспішав.

Коли минуло так кілька днів, він почав потроху облаштовуватися. Доклавши чимало зусиль, виготовив знаряддя для обробітку землі, а також для полювання. У поті чола він розклав вогнище, збудував курінь і сховок на випадок бурі.

Так спливло кілька місяців. Бідолаха невпинно молився, проте жодне судно не з'являлося на видноколі.

Одного дня вітер несподівано подув на вогнище і полум'я лизнуло циновку. В одну мить усе спалахнуло. У небо піднялася хмари густого диму. Багатомісячна праця обернулася у невеличку купку попелу. Бідолаха намагався бодай щось урятувати, та врешті впав на землю і залився слізьми. "Господи Боже, чому? Чому це сталося?"

Через кілька годин до острова наблизився великий корабель. Рятівники на шлюпці приплили, аби забрати бідолаху.

"Як ви довідалися, що я є тут?" - ще не ймучи віри, спитав він.
"Ми побачили димовий сигнал", відповіли йому.
Твої нинішні труднощі – наче сигнал, що заповідають майбутнє щастя. Бог прибуде, щоб тебе спасти.
"Яка найкоротша дорога, щоб зустрітися з Богом?"
"Життя в інвалідному візку", - відповів чоловік без ніг.

Відповідальність

Один юнак спитав учителя: "Що мені робити аби врятувати світ?"
Мудрець відповів: "Усе, що необхідно, - аби завтра вранці зійшло сонце".
"То для чого тоді мої молитви, добрі вчинки, моя участь в апостольській і волонтерській праці?" - вражено спитав хлопець.
Мудрець спокійно поглянув на нього і промовив: "Усе це тобі придасться, щоб бути тверезим коли завтра встане сонце".
Сонце тут – Христос, що воскрес із мертвих а ми воліємо спати.
"Чи справді немає жодного способу, який допоміг би досягнути просвітлення?"
"Що ж, добре, - весело відповів учитель. Можеш брати приклад з бабусі, яка намагається пхати стінку у вагоні, аби потяг їхав".

Клубок вовни

Королівський двір гучно обходив святкування з нагоди прибуття короля до столиці. У багато прикрашеній залі король приймав дари від своїх підданих. Усі подарунки були дуже цінні: коштовна зброя, срібляні келихи, тканини, гаптовані золотом.
Коли вервиця жертводавців уже майже підходила до кінця, з'явилася столітня селянка. Вона йшла, важко ступаючи у своїх дерев'яних взувачках. Жінка накульгувала і спиралася на палицю. У повній тиші вона вийняла з кошика дарунок, що був старанно згорнутий у полотно. Коли жінка поклала до ніг короля клубок білої вовни, усі вибухнули гучним сміхом. Старенька назбирала її від двох овець – свого єдиного маєтку – і напряла за довгі зимові вечори.
Король без слова з гідністю уклонився. Коли старенька, супроводжувана згірдливими поглядами, поволі виходила із зали, король дав знак розпочати святкування.
У густих сутінках жінка із труднощами подолала дорогу до своєї хати, що знаходилася у королівському лісі. Досі з її присутністю там ледве мирилися. Коли ж старенька побачила свій дім, то страшенно перелякалася.
Хату оточили гвардійці короля. Довкруги бідного обійстя вбивали кілки, а між ними натягували вовняне прядиво.
"О мій Боже, - скрушно зітхнула старенька. – Мій подарунок образив короля … Тепер мене арештують і вкинуть до цюпи".
Тут її помітив командир вояків. Він низенько схилився перед нею і ґречно повідомив: "Пані

згідно з наказом нашого доброго короля, земля яку можна обгородити прядивом із Вашого клубка, відтепер належить Вам".
Обсяг її нових володінь відповідав довжині вовни з її клубка. Жінка отримала тією мірою, кою сама обдарувала.
Очікуємо багато і боїмося дарувати.
Два монахи вирощували ружі. Один поринав у споглядання краси і запаху свої руж. Інший зривав найкращі квіти і дарував перехожим.
"Що ти робиш? – картав його перший монах. Як ти можеш позбавляти себе радости вдихати запах своїх руж?"
"Ружі найліпше пахнуть у руках того, хто дарує їх іншим", - дуже просто відповів другий.

Дві голови
Над берегом одного з озер на півночі Індії жив дивний птах, який мав дві голови. Одна була з правого боту тулуба, а інша – з лівого. Один тулуб з двома головами.
Якось птах кружляв у пошуках поживи. Очі правої голови зауважили соти з диким медом. Птах одразу кинувся згори до них.
Голова, котра з лівого боку, просила: "Дай мені трохи".
Але голова не послухала й поспіхом з'їла все сама. Ліва голова заприсяглася помститися.
Літаючи понад лісом, птах опинився над місцем, де росли ягоди. Ліва голова помітила їх перша і хоча знала, що ті ягоди недобрі, бо від них болітиме шлунок, надзьобалася їх стільки, скільки могла.
Думала собі при цьому: "Потім нас обох болітиме живіт, але треба провчити того самолюбця що праворуч, бо тільки так він навчиться діяти спільно".
За якийсь час птах геть знесилів від приступів гострого болю. Ягоди були отруйні і невдовзі спричинили смерть.
Однаково померли обидві голови, як та, що праворуч, так і та, що ліворуч, бо жодна з них не мала розуму.
Подібно вмирає багато сімей. Вони бояться любити.
"Я завжди боявся тривалих зв'язків, - розповідав один студент. – Може лякало, що вони накладають обов'язки. Я боявся, що ніколи не зможу дати собі раду з вимогами, які ставить кохання. Проте мушу визнати, що коли врешті-решт я зважився на тривалий і глибокий зв'язок, то відчув себе сильнішим, аніж до того. Відтоді у мене склалося враження, що у мене тепер не один, а два мізки. Так само чотири руки, чотири плеча, чотири ноги і ще один світ. Моя здатність реалізувати себе подвоїлася, як також подвоїлися шляхи і можливості, що їх я маю у своєму розпорядженні. Тепер мені легше любити інших. Відчуваю себе набагато сильнішим і не боюся".

Злодій у раю

Один злодій добрався до небесних воріт і став наполегливо стукати: "Відчиніть!"

Святий Петро, який мав ключі від раю, підійшов до брами.

"Хто там?" - спитав він.

"Я".

"Хто ти такий?"

"Злодій. Дозволь мені увійти до раю".

"Навіть не думай про це. Тут немає місця для злодіїв".

"А ти що за один, що забороняєш мені увійти?"

"Я Петро, апостол".

"Знаю про тебе. Це ти тричі зрікся Ісуса. Знаю про все, друже".

Святий Петро, червоний від сорому, відступився від рами і побіг шукати святого Павла.

"Павле, підійди до небесних воріт і поговори з тим, що там чекає".

Святий Павло висунув голову за брами і спитав: "Хто там?"

"Це я, злодій. Дозволь мені увійти до раю".

"Тут немає місця для злодіїв".

"А хто ти такий, що не хочеш мене впустити?"

"Апостол Павло".

"Знаю тебе, Павле. Це ти їхав до Дамаску, аби вчинити розправу над християнами. І зараз ти тут!"Засоромлений, святий Павло пішов геть і розповів усе Петрові.

"Мусимо послати до брами святого Іванна Євангеліста, - постановив Петро. – Він ніколи не зрікався Ісуса. Він може говорити зі злодієм".

Іван наблизився до брами.

"Хто там?"

"Це я, злодій. Впусти мене до раю".

"Можеш стукати скільки завгодно, але тут не має місця для грішників".

"Хто ти, що не хочеш мене впустити?"

"Іван Євангелист".

"А, це ти… Чому ти дуриш людей? Прецінь сам написав у Євангелії: "Стукайте – і вам відчинять, просіть – і дасться вам …" Я ж стукаю і прошу, а ніхто не хоче мене впустити. Якщо не знайдеш для мене місця в раю, повернуся на землю і розповім усім: те, що ти написав у Євангелії, - неправда"

Іван перелякався і впустив його до раю.

Коли проповідник звернувся до теми Доброї Новини, один слухач його перебив: "Що це за добра новина, коли так легко впасти до пекла і так жако потратити до раю".

Рай – це лише справа милосердя.

Інші

Батько зі сином сиділи у бічній наві храму. За якийсь час дитина торкнула батька і сміючись сказала: "Тату, поглянь на того чоловіка. Він спить".

Батько повагом подивився на сина і відповів: "Було би ліпше, якби ти теж спав, замість обмовляти інших".

Якось монахи звернулися до старця Помпона з питанням: "Як ти гадаєш, чи варто розбуркувати зі сну братів, що сплять?"

Старець на це відповів: "Якби я помітив, що якийсь із братів задрімав, то поклав би його голову собі на коліна і дозволив йому відпочити".

Нам належить наново відкрити для себе, що означає співчуття.

Вовк у Вифлеємі

В околицях Вифлеєму жив собі один вовк. Він був справжнім пострахом для тутешніх пастухів, які мусили цілими ночами стерегти від нього своїх овець. Хтось із пастухів завжди залишався на сторожі, а вовк усе ходив голодний, підступний і злий.

Та ос настала дуже дивна ніч. Пасовисько сповнилося світлом, музикою і життям. Скрізь звучали дивовижні ангельські пісні. Народилося дитятко – такий маленький рожевий клубочок.

Вовк здивувався, що прості і суворі пастухи, всі як один, побігли, аби уздріти дитя. "Скільки метушні через це людське щеня", - подумав про себе вовк і крадькома рушив услід за пастухами. Коли побачив, що пастухи заходять до стаєнки зупинився у тіні і став чекати. Пастухи принесли дари, привітали чоловіка і жінку, шанобливо поклонилися дитині і вийшли. Чоловік і жінка, виснажені, стомлені працею і неймовірними пригодами, що їм приніс той день заснули.

Хитрий вовчиська лише о цій порі пробрався до стаєнки, отож його ніхто не помітив, хіба дитя. Воно відкрило свої великі оченята і дивилося на видовжений вовчий писок, а звір крок за кроком, поволі, але невблаганно підходив щораз ближче. Вовк відкрив пащу, висолопив гарячого язика, а очі його горіли, немов жарини. Проте дитя не виявляло ознак страху. "Ласий шматок", - подумав вовк. Його гарячий подих уже сягав дитини. Звір зібрався, аби схопити крихітну здобич.

І в ту саму мить дитяча рука, немов маленька тендітна квітка, ласкаво й ніжно погладила його по голові. У перше хтось торкнувся до його жорстокої і кудлатої щетини. А далі голосом, якого вовк зроду не чув, дитя сказало: "Вовче, я дуже люблю тебе".

І тоді у темній стаєнці сталося щось неймовірне. Вовча шкіра розтріскалась і впала на землю, а з неї з’явився чоловік, який тут же упав на коліна, поцілував рученята дитятка і став у тиші молитися. Потому той, хто був передше вовком, вийшов зі стаєнки і з піднесеною догори головою звіщав усім: "Народилося Боже Дитя, яке дасть вам справжню свободу! Прийшов

Месія, Він нас перемінить!"
Перемінювати створіння через любов – такий був Божий план. Можливо, вдається він лише з тваринами …

Омана

У кінематографічних колах Лос-Анжелеса кажуть, що відомі люди кіно нерідко вдають, ніби увесь час зайняті реалізацією "великих життєвих планів". Свій звичайний день вони описують приблизно так:
"Встаю о восьмій. Випиваєте помаранчевого соку і вживаєте денну норму вітамінів. Півгодинна прогулянка підготує організм до сніданку. Потім переглядаєте газети і кореспонденцію. Десь о десятій тридцять – плавання у басейні, потім пів години гімнастики, після того душ і сонячні ванні. Далі настає час обіду, а обідати, звісно, найліпше з приятелями. По обіді – кава і приватний перегляд фільму або ж крамниці чи телефонні розмови. Близько четвертої пополудні – теніс або гольф.
Після повернення знову басейн і заняття на тренажерах або у гімнастичному залі. По закінченні цих тренувань душ, масаж, потім короткий відпочинок. А коли прокинетеся від того пообіднього сну – вам уже вісімдесятка".
Підприємець, змучений і засмиканий нескінченими клопотами, вдався до духовного наставника за порадою. Наставник сказав йому: "Роба, що покинула водну стихію, швиденько вмирає. Так само ти умираєш, коли дозволяєш, аби тобою заволоділи справи цього світу. Риба може врятувати своє життя, якщо негайно повернеться у воду. А ти мусиш звернутися до самотности".
Підприємець занепокоївся: "То я маю залишити усе і вступити до монастиря?""Зовсім ні. Займайся своїми справами, але зверни до свого серця".
У словнику духовності є чудове слово – "зосередження". Воно окреслює хвилину, коли затримуємося, або "згромадити, зібрати" докупи частинки нас самих, які порозкидав день.

Найліпше вино

Чоловік і жінка досить пізно одружились, у них народився син. Вони виховували його з любов'ю, піклуючись, як тільки могли. Попри те, що самі жили убого, відправили його до школи мудрого вчителя, аби син міг зростати духовно. Коли хлопець повернувся додому, то захотів хоч якось віддячитися батькам.
"Чи міг би я щось для вас зробити? – спитав він. – Щось, що принесло би вам радість."
"Ти наша найбільша радість, наш найбільша радість, наш найбільший скарб, - відповіли старенькі. – Однак, якщо хочеш зробити нам подарунок, то роздобудь трішки вина. Ми любимо вино, а багато років навіть не мали його в роті …"
У хлопця не було ні копійки. Та одного дня коли він ішов до лісу по дрова, зачерпнув трохи з

водоспаду і напився. Йому здалося, що вода та на смак як солодке вино. Він наповнив баклажку, яку носив зі собою, і вернувся до хати.
"Ось мій подарунок, - сказав він батькам. – Це баклажка вина для вас".
Батьки покуштували той напій, але крім смаку води не відчули нічого. Та вони усміхнулися до сина і подякували.
“Наступного тижня принесу вам ще одну баклажку”, - пообіцяв син. І чинив так багато тижнів поспіль. Старенькі підтримували цю гру. Вони охоче пили воду і були щасливі, бо бачили радість свого сина.
Відтак сталося щось неймовірне: кудись зникли всі їхні недуги і слабості, а зморшки на обличчі розгладились. Наче та вдома мла у собі якусь чудодійну силу.
Існує чудо "вдячности". Є особи, які перуть, прасують, готують для інших десять, двадцять, тридцять років. Вони постійно є поруч, піклуються, люблять удень і вночі. І ніколи не чули слова "дякую".
Сказати "дякую" - це не тільки питання доброго виховання. Це означає сказати комусь: "Я бачу тебе, знаю, що ти є, що існуєш".
Однак у світі так багато людей, що залишаються невидимі.

Калюжа

Була колись невеличка калюжа. Калюжка жила собі щасливо і тішилася, коли в неї в’їжджало якесь авто і вона могла обхляпати перехожих.
"Сонце – це смерть для калюжі", - часом думала вона, і від тієї думки її аж страх збирав.
Один поет, замисливши, вступив у калюжу. Проте він не образився на неї, а навпаки, - вони заприятелювали."Доброго дня!" - сказав він до неї.
Калюжа відповіла: "Доброго дня!"
"Я ти прийшла на землю?" - спитав поет. Калюжка, замість відповіді, зібралася і показала йому відображення хмари.
Вони довго розмовляли про дощ, про Великого Батька і про страх, який мала калюжа, - страх перед сонцем.
Поет хотів, аби калюжа позбулася своїх побоювань. Він розповідав їй про неймовірну морську просторінь, про риб, що плюскочуть у ній, про радісні хвилі. Він говорив, що море було батьком і матір’ю усіх калюж і що життя на землі залежить від сонця й води. Життя калюжі також.
Уже настав вечір, а поет і калюжа була поглинуті своїм німим діалогом.
Через кілька днів поет повернувся до своєї мокрої приятельки.
Він побачив її, коли вона танцювала у повітрі під теплими променями сонця.
Калюжа подякувала: "Я зрозуміла це завдяки тобі. Коли сонце так лагідно мене обігріло, я перестала боятися і дозволила, щоб воно забрало мене до себе. А тепер дикі гуси показують

мені дорогу до моря. Бувай! Не забувай про мене!"
Вуглина відчувала себе брудною й осоружною, геть непотрібною. Вона вирішила стати білою і чистою. Перепробувала різні способи, і хімічні, і хірургічні, але все намарно.
"Стань вогнем", - почула вона.
Вуглина стрибнула у вогнище і перетворилася на нову істоту, ясну, чудову, блискітливу, гарячу і пломінку.
"Згориш", - сказали їй.
"Але я даю світло і тепло", - відповіла вуглина, яка нарешті була щаслива.
Дозволь, аби світло і пломінь Духа обняли тебе. Яснітимеш як зоря у просторі на дорогах Того Хто не має кінця ні краю.

Скарб

Батько сімейства натер машину мастикою і старанно пуцував, щоб надати їй бажаного полиску.
Одинадцятилітній син допомагав йому – він чистив шматкою бампер.
"Бачиш, сину, - мовив з повагою батько, - ця машина - справжній сімейний скарб. З нею треба поводитися обережно, дбайливо, їй треба приділяти увагу і час"
"Так, тату!"
"Розумний хлопчик!"
Після хвилинної мовчанки дитина тихо промовила: "А я не є сімейним скарбом?""Чому ти таке питаєш?"
"Бо ти ніколи не маєш часу для мене".
Який твій родинний скарб?
Один мій приятель має сина, який страшенно любить кошиків ку. Приятель ніколи не цікавився цим видом спорту. Але якось присвятив відпустку, аби поїхати зі сином і подивитись всі ігри на європейському турнірі з кошиківки. Окрім того, що та виправа зайняла понад три тижні , себто цілу відпустку, вона й коштувала немало.
Коли вони повернулися, я спитав у приятеля:
"Чи ти справді так любиш кошиківку?"
"Ні, терпіти не можу, - відповів він. – Але я дуже люблю свого сина".

Божа мірка

Коли цар Соломон вирішив звести для Бога чудову святиню, будівництво мурів він доручив чотирьом станам: землевласникам, ремісникам, купцям і бідноті. Перші три стани оплатили працю робітників, а біднота власними руками, у поті чола, зводила західну стіну святині. Будівництво цієї стіни коштувало багатьох зусиль і спричинило численні жертви: не один робітник поклав там своє життя.

Господь Бог прийняв жертву тих, що зводили західну стіну, поблагословив її і зберіг від зруйнування.
Це Стіна Плачу, до якої жити приходять молитися по нинішній день.
Гордий король Ярогнів постановив залишити по собі символ щедрости і наказав збудувати у середмісті дивовижну святиню. Бажаючи, аби заслуга зведення цієї пам'ятки належала лише йому, король видав наказ, який під карою смерти забороняв складати будь-які пожертви на будівництво храму.
"Це моя і тільки моя справа", - звіщав він скрізь.
Врешті постала чудова будова. Королівські будівниці працювали на межі своїх можливостей. Так само й тварини – коні і воли, яких було призначено для перевезення вантажів, - просто падали від утоми. Король наказав вирізьбити з мармуру пропам'ятну плити з написом "Зведено на хвалу Божу завдяки королю Ярогніву" і встановити її на фронтоні храму.
Плиту вмурували під розетою.
У день, коли мало відбутися освячення храму, прибув король зі свитою. Плиту із написом закривало полотно. Площа заповнила святкова юрма, на чолі із кардиналом та каноніками, що були готові здійснити благословення. Король дав знак відкрити плиту.
По юрбі перекотився вигук подиву, а король позеленів од злости. На плиті виднілося напис із великих літер: "Зведено на хвалу Божу завдяки королю Ярогніву і Терезі".
Король упав у великий гнів і кожної днини намагався стерти це ім'я, але на ранок воно з'являлося знову. Нарешті звелів, аби відшукали ту Терезу. Невдовзі до короля привели нужденно вбрану жінку. Тремтячи від страху, вона визнала, що увечері, повертаючись з поля, побачила знеможених коней і волів. Вона пожаліла їх і крадькома кинула їм трохи сіна. Король Ярогнів зрозумів, що його прагнення було сповнене гордині. Сам Бог дописав на плиті ім'я жінки, що мала добре серце. Ім'я це можна прочитати на тій плиті і нині, хоч минуло вже тисяча літ.

Ідеальна дружина
Мулла Несредин сидів у своїй чайній крамниці, коли до нього завітав сусід, аби порозмовляти.

"Мулло, я збираюсь одружитися, - сказав він, - і через це дуже хвилююся. А ти ніколи не думав про те, щоб одружитися?"
Мулла відповів: "Звісно, думав. Коли я був молодий, то дуже хотів одружитися. Та я прагнув знайти ідеальну дружину. Для того щоб її знайти, пустився у подорож. Спершу я подався до Дамаску. Там знайшов чарівну жінку, привабливу, люб'язну й одухотворену, але вона зовсім не орієнтувалася у справах цього світу. Я знову рушив у дорогу і прийшов до Ісфахану. Там зустрів жінку, що була одухотвореною, світська і дуже гарне, але ми не змогли порозумітися.

Нарешті я опинився аж у Каїрі і після тривалих пошуків знайшов. Вона була глибока духовно, прекрасна у всіх розумінням, уміла дати собі раду у світі, як і жити тим, що переходить людський вимір. Я знав, що знайшов досконалу дружину".
Коли він скінчив, приятель поставив йому питання: "Мулло, скажи, чому ти з нею не одружився?"
"Ох, на жаль! – відповів Несредин, похитуючи голово. – Вона також шукала ідеального чоловіка".
Один чоловік хотів, аби комп'ютер знайшов йому досконалу пару: "Шукаю тендітну вродливу дівчину, яка б займалася водними видами спорту і любила перебувати у колективі".
Комп'ютер видав відповідь: "Одружися з пінгвіном".
Любити означає прийняти "іншого" з його способом життя, з його інакшістю, з його вадами, а не подобизну наших снів. Досконалий чоловік – це не той, котрий хоче мати ідеальну дружину.

Великий вождь

У давніх часах, ще коли всі ходили босі, був собі великий індіанський вождь, який мав дуже чутливі стопи і черстве серце. Він страшенно страждав, коли йому доводилося ходити по гострих камінням, якими була вкрита земля, що належала його племені.
Після довгих роздумів вождь прияв важливе рішення: він наказав своїм воїнам убити всіх бізонів і їх м'якою шкірою вистелити терни володінь племени. Позаяк вождь не міг змінити своїх ніг, то бажав змінити поверхню, по якій вони ступали, коштом винищення усіх бізонів. Рішення це вразило увесь люд. Делегація воїнів подалася до білого чаклуна, щоб спитати у нього поради. Чаклун повідав: "Порадьте вождеві нехай виріже два шматки шкіри й огорне ними свої стопи. Хай куди тоді піде – болю вже не відчуватиме".
Так з'явилося взуття.
Один чоловік скаржився лікареві: "Лікарю, мене все болить. Доторкнувся до голови – болить голова, торкаюся живота – болить живіт. Торкаюся коліна – болить, торкаю руку – болить. Що мені робити? Як утамувати біль?"
Лікар уважно оглянув пацієнта, а потому сказав: "Твоє тіло здорове, тільки палець маєш зламаний".
"Те, що виходить з людини, те оскверняє людину. З нутра бо, з серця людина виходять недобрі намисли …"(Мр. 7, 20-23)
Щоб змінити інших – почни від себе.

Дзеркало

Якось володар покликав до себе одного зі своїх васалів, котрий славився у своєму князівстві

крутійством і хитрістю. Підлеглі йому люди жили у постійному страху. Коли він прибув на вимогу володаря, той віддав йому наказ: "Хочу, аби ти вирушив у світ і знайшов чоловіка, який би був цілком добрий". – "Так, пане", - відповів васал і слухняно розпочав пошуки.
Васал зустрічався і розмовляв із багатьма людьми. Після тривалих пошуків повернувся і сказав своєму володарю: "Пане, я учинив так, як ти звелів, але зараз маю переконання, що немає жодної доброї людини. У світі повно злословців та себелюців, але немає такого місця, де б жили ті котрих шукаєш".
Володар відіслав його і попросив покликати іншого васала, що був відомий своєю щедрістю і добротою, а піддані його дуже любили. Господар сказав йому: "Друже, я хотів, аби ти вирушив у дорогу і знайшов для мене людину, яка була б уособленням зла".
Цей васал так само слухняно подався у мандри. Він зустрів багацько осіб, розмовляв із ними. Коли спливло трохи часу, васал повернувся до володаря і мовив йому: "Пане, мені не вдалося виконати твого наказу. Є люди необачні, є розбещені, є такі, що поводяться немов сліпці, але жоден із них не є цілковитим уособленням зла. У кожного криється у серці добро, хоча вони й роблять багато помилок".
Під вечір один селянин сів на порозі своєї скромної хатини, аби насолодитися вечірньою прохолодою. Попри його хату звивалася дорога, яка провалила до села. Чоловік, що переходив по ній, помітив селянина і подумав: "Ця людина – взірець лінюха. Нічого не робить, тільки сидить цілими днями на порозі …"
Трохи згодом переходила інша особа і подумала: "Це якийсь джиґун. Сидить цілий день і пасе очима жінок, що тут ходять. Напевно, чіпляється до них і напастує … "
Нарешті ішов до села якийсь мандрівець і подумав: "Мабуть, це працьовитий чоловік. Трудився увесь день, а тепер сів собі відпочити".
Справді, майже нічого не можемо сказати про селянина, що сидів на порозі своєї хатини. Натомість про трьох перехожих, що ішли до села, знаємо: перший – це ледар, другий особа підозрілива, а третій – чоловік працьовитий.
Усе, що говориш, свідчить про тебе; особливо, коли твої слова стосуються до інших.

Аргумент

Під час жорстокої бійки один китаєць вкусив іншого за ніс. У результаті обоє зустрілися у суді. Винуватець запекло оборонявся. "Цей чоловік – страшенний крутій. Він сам вкусив себе за ніс!" - кричав він, вказуючи на потерпілого пальцем.
"Але ж ніс знаходиться вище від рота, - заперечив суддя. – То як він міг вкуситися в ніс?"
"А він став на крісло", - відповів оскаржений.
Якщо ми вирішили когось оскаржити, не зарадить жодна логіка. Є люди, які роблять усе, аби звалити вину на когось за те, що діється.

Завершення

Коли Адама і Єву вигнано з раю, вони вирушили у дорогу. Їх охопило розчарування і злість. Обличчя були насуплені, вуста викривлені болісною гримасою, а в серці загніздилася гіркота. Вони навзаєм кидали звинувачення, образи і погрози.

"Будь ти проклятий! Ні на що не здатний!" – кричала Єва.

"Це твоя вина!" - Адам у відповідь.

Вони ішли, затиснувши п'ястуки та з недобрим блиском в очах. Їх гнітив важкий тягар, на серці лежав камінь.Усе це дуже засмутило Господа Бога.Він вирішив додати створінням іще щось, чого спочатку не передбачив.Господь непомітно пройшов між жінкою і чоловіком, доторкнувся до їх сердець, до очей.

І створив сльози.

Адам і Єва заплакали. Тягар і злість немов розчинилися. У них запанував мир. Вони обнялися.

Можеш заплакати, якщо хочеш.

Поступ

Коли моя бабуся вирушила навідати свою маму, вона відводила на це три дні. Один день ішов, щоб добратися туди на бричці, запряженій кіньми, ще один – аби розповісти і послухати останні новини, посидівши трохи в кухні, а трохи у саду, і третій день – на дорогу назад.

Коли моя мати їздила до своєї мами, то їй потрібно було два дні. Вона добиралася потягом і, якщо їй щастило з пересадками, приїжджала того ж дня від вечір. Мама розповідала бабусі останні вісті, вислуховувала новини навзаєм і наступного для від'їжджала.

Мені, щоб провідати свою маму, потрібно лише пів години. Я приїжджаю автом, затримуюся у неї десять хвилин і поспішаю назад, бо діти нудяться, а я, як завжди, не встигаю зробити закупи у супермаркеті.

Коли моя дочка приїде мене відвідати, скільки часу їй це займе?

Колись у селі чоловіки і жінки здибалися біля джерела, розмовляли, обмінювалися думками, допомагали один одному, коли наливали води до відер, дзбанів і баклаг. На зворотньому шляху, ідучи поволі зі своєю ношею, кожен мав час і спокій, щоби подумати і навіть помолитися.

Потім до будинків провели воду і відпала потреба кудись виходити. Усе стало зручніше. Але нам бракує осіб, з якими можна було б поговорити, як і часу на те, щоб подумати.

Дійсність

Один священик розмовляв на тему віри й релігії зі своїм приятелем, який запевняв, що є цілковито невіруючий і байдужий щодо цих питань.

"Ти добра людина, чудовий приятель. Чому б тобі не стати християнином?" - спитав священик.

"Не хочу приймати такого рішення, бо якщо бути християнином означає те, що ти кажеш, то не чую у собі досить сильної волі. Якщо ж бути християнином означає те, що бачу навколо себе це мене зовсім не цікавить".
Турист, що прибув до одного міста, з цікавістю розглядав через шибку таксівки численні церкви.
"Бачу, що мешканці цього міста люблять Бога", сказав він водієві.
"Чи люблять Бога – не знаю. Та знаю напевно, що люблять одне одного!" - відказав на це таксист.
"Найбільше глухий той, хто не хоче спостерігати", - говорив Лао Дзи. Люди не послуговуються вухами, щоб чути. Слухати належить очима. Що бачать нині люди, коли дивляться на "християнина"?

Любовні листи

Один чоловік кілька місяців поспіль безуспішно добивався побачення із жінкою, котру кохав. Він дуже страждав, коли чув відмову. Врешті-решт жінка поступилася і погодилася на зустріч.
"Ось тобі година й місце. Приходь!" - сказала вона.
У призначений час, у призначеному місці чоловік нарешті сів побіля своєї коханої. Він сягнув до кишені і вийняв стос любовних листів, які написав за ті місяці.
Листи, сповнені хвилювання, свідчили про біль і гаряче прагнення досвідчити радість від подружньої любови. Чоловік став читати їх своїй коханій.
Минула година, а він усе читав і читав.
Нарешті жінка сказала: "Який ти дурень. Твої листи – про мене і про те, як ти мене кохаєш. І зараз, коли ми сидимо разом, ти порпаєшся у своїх паперах".
Є люди, які сідають на коліна Господу Богу і бурмотять молитви, перегортаючи десятки сторінок у старому молитовнику.

Пуделко

Маленька дівчинка готувала подарунок на Різдво. Вона запакувала пуделко у гарну барвисту обгортку, і саме робила великі банти, використовуючи багато кольорової стрічки.
"Що ти робиш? – зганив її батько. – Ти тільки даремно переводиш стрічку. Уявляєш, скільки вона коштує?"
Дівчинці на очі виступили сльози і вона сховалася у кутку, міцно притискуючи до грудей своє пуделко.
У Святвечір, намагаючись ступити легенько, мов пташка, дівчинка підійшла до тата, який іще сидів за столом, і поклала перед ним пакуночок, загорнутий у барвистий папір.
"Татусю, це для тебе", - прошепотіла вона.
Батько злагіднів, бо відчув, що поводився з донькою надто суворо, а вона після цього

підносить йому подарунок.
Він поволі розв’язав стрічку, розгорнув золотисту обгортку і повагом відкрив пуделко - а там порожньо.
Несподіванка видалася йому прикрою. Ін знову вибухнув гнівом."Ти змарнувала стільки паперу, стільки стрічки, аби загорнути порожню коробку?"
Великі дитячі оченята наповнилися слізьми: "Таточку, вона не порожня. У ній тисяча поцілунків для тебе".
Один чоловік тримав у своєму кабінеті коробку з-під взуття.Усі говорили йому, що вона порожня."Ні. У ній – любов моєї доньки", відповідав чоловік
Один хлопчик завжди приходив до школи, тримаючи міцно затиснений лівий кулачок. Коли вчителька викликала його, він устав і відповідав на питання, проте ліву долоньку усе ж не розтискав. Писав хлопчик правою рукою, проте й тоді його лівиця була стиснена. Нарешті вчителька, аби задовольнити цікавість інших учнів, спитала, чому він так робить.
Хлопчик спершу не хотів відповідати, але згодом, зважився на прохання вчительки та щоб пояснити усе друзям із класу, поділився своєю таємницею.
"Кожного ранку, коли я виходжу до школи, мама цілує мою ліву руку, а потім, закриваючи долоню, усміхається й каже: "Дитино, добре тримай тут мамин поцілунок!" Тому моя ліва рука завжди затиснена: я тримаю матусин цілунок".

Молитва
Катехит питав дітей чи вони моляться.
"Скажи нам, чи ти відмовляєш вечірні молитви?"
"Так, звичайно".
"А вранці також молишся?"
"Ні!"
"Чому?"
"Бо вдень я нічого не боюся".
Нерідко лише страх змушує нас до молитви. Це принижує і Бога, і нас.
Завдяки молитві сходить сонце. Молитва, постійна і кріпка, хай якою мовою промовлена, знає, що по той бік є Хтось, хто на неї чекає, Хтось, хто її слухає.

Жахлива історія
Один хлопець учинив крадіжку. Через якийсь час справа вийшла на яв. Хлопець страшенно боявся реакції свого батька – чоловіка гідного і шанованого в місті.
Атмосфера у хаті була страшенно напружена. Після вечері у кухні залишились тільки батько і син.

Хлопець х острахом чекав, але батько за цілий вечір не зронив ні слова.Несподівано батько встав і підійшов до коминка. Він узяв до рук залізну кочергу. Кочерга мала загострені зубці і була розпечена до червоного. Батько мовчки наблизився до столу. Переляканий хлопець не зволив із батька широко відкритих очей.

Батько став біля сина, поклав свою руку на стіл, а потім проткнув її розжареним залізом. При цьому він не вимовив ані слова.

Без сумніву, це жахлива історія, але про що ти думаєш, коли бачиш хрест?

Лісоруби

Два лісоруби працювали у лісі. Дерева мали грубезні міцні стовбури. Обидва лісоруби послуговувалися сокирами з неабиякою вправністю, проте кожен робив це у свій спосіб. Перший рубав дерево вперто і наполегливо, зупинявся лише на якусь хвильку, аби передихнути.

Другий же щогодини робив собі тривалу перерву.

Коли стало смеркати, перший зробив тільки половин справи. Він так стомився, що не годен був і сокири підняти. Другий, нехай це здається неймовірним, таки зрубав своє дерево. Лісоруби починали одночасно і дерева були однаковісінькі.

Перший не повірив своїм очам: "Нічого не розумію! Ти щогодини відпочивав. Як тобі вдалося скінчити так швидко?"

Другий, усміхаючись, відповів: "Ти бачив, що я кожної години робив собі перерву. Проте ти не помітив, що перепочинок я використовував для того, аби підгострити сокиру".

Твоя душа – мов гостра сокира. Не дозволяй щоб вона затупилася. Щодня гостри її потроху.

1.□Затримуйся на десять хвилин, аби послухати музику.

2.□Коли можеш, влаштовуй собі прогулянки.

3.□Щодня обнімай тих, кого любиш, і скажи кожному з них: "Ти мені дорогий".

4.□Святкуй річниці, дні народження, іменини і все, що собі пригадаєш.

5.□Будь люб'язним з усіма, а також зі своїми найближчими і з домашніми.

6.□Усміхайся.

7.□Молися.

8.□Допомагай тим, які тебе потребують.

9.□Зроби для себе щось приємне.

10.□Підніми голову і прагне до неба.

Три слова

Один молодий лицар був відомий своїм розпусним способом життя. Монах намагався напоумити лицаря, що він ризикує постати перед судом Божим з душею, обтяженою гріхами.

"Нема чого боятися, - легковажно відповів лицар. – Тобі ж відомо, що Господь Бог добрий і милосердний. Перед смертю я промовлю три слова, які принесуть мені вічне спасіння. Скажу "Господи, змилуйся і прости".
Монах похитав головою, а лицар, сміючись, знову взявся за своє.
Якось, під час сильної бурі, лицар їхав верхи уздовж берега глибокої ріки. Він не хотів пропустити балу. Та раптом ударив грім. Кінь із переляку став диби і скинув вершника у стрімку течію.
Перед смертю лицар викрикнув свої три останні слова: "Щоб ти здох!"
Дві рибки плавали одна побіля одної. Раптом молодша запитала старшу: "Що воно таке, що про нього всі говорять?"
"Що саме?"
"Море".
Старша рибка вибухнулася голосним сміхом (як – що так можна сказати про рибку):
"Море – це те, що навколо нас. Ми є в ньому".
Молодша рибка недовірливо похитала головою:
"Не вірю. Це тільки солона вода!"
Тільки солона буденність може підготувати нас до вічности.

Місяць

Була собі дівчина, яка кожного вечора дивилася на місяць. Їй здавалося, що у сріблястому сяєві нічного світила вона бачить профіль незнайомого юнака. Можливо, це було лише таємниче відображення якогось сну. Дівчина зітхала і чекала.
У другій частині світу жив юнак, який щоночі дивився на місяць. Йому здавалося, що на його блідій поверхні він бачить профіль чарівної жаданої дівчини.
Юнак був вправним лучником.
Однієї ночі він узяв найгострішу і найстрімкішу стрілу, заклав її на тятиву, нап’яв лук з усієї сили і вистрілив у блідий силует місяця.
Тверда як сталь і бистра мов блискавиця стріла вцілила у місяць і відламала від нього маленький шматочок. Шматочок упав на землю і розбився на дві частинки.
Одна частинка впала на груди відчини, а друга – під ноги лучникові.
Кожен із них повісив собі свою частинку місяця на шию, немов дорогоцінний амулет. Чи зустрінуться вони колись? Можливо.
Ми всі схожі на цих двох. Блукаємо по світі, носячи у собі половинку якогось сну.
Не знаєш напевно, у кого друга половинка твоїх мрій. Тому, щоб не помилився, будь люб’язним з усіма, кого стрінеш.

Звитяжець

Багатий честолюбний юнак звернувся до учителя із проханням, аби той допоміг йому досягнути справжньої величі. Мудрець дав йому дивне завдання: "Рушай у мандрівку по країні і плати людям, аби тебе прозивали і проклинали. Чини так рік".

Хлопець міряв дороги і шляхи міст і сіл, роздавав гроші і просив, щоб його якнайдошкульніше ображали. Усі мали його за шаленця.

Коли минув рік, хлопець повернувся до вчителя, а той йому сказав: "Тепер можеш їхати до Атен".

Юнак добрався до міських воріт. Побіч брами жив дивний чоловік, який страшенно проклинав усіх, хто входив до міста. Люди, не витримавши образ, втрачали терпіння, а тоді самі викрикували прокльони, погрожували і заражалися злобою.

Хлопець поводився інакше. Він розсміявся: "Подумати тільки, - сказав він, - я цілий рік платив людям гроші, щоб вони чинили зі мною так, як ото ти зараз"

Тоді той дивний чоловік споважнів і пророк: "Можеш увійти. Це місто належить тобі!"

В електронних пристроях є надзвичайна корисна кнопка – "пауза". Хто вміє володіти собою, володітиме цілим світом.

Вічність

Був собі монах. Жив він мирно і безтурботно. Але була одна річ, яка позбавляла його спокою: він боявся вічності. У раю вибрані співають хвалу Богу, так, як це роблять монахи. Але одна річ чинити це упродовж якогось часу, а інша – цілу вічність. Яка ж нудьга охопить через кілька мільйонів років щасливців, що перебувають поруч із Богом!

Якось навесні монах вийшов, аби прогулятися в лісі, що зусібіч оточував монастир. Повітря було свіже й легке, напоєне запахущими травами і квітами.

Монах зітхнув, згадавши про свій клопіт. Над його головою заспівав соловейко. Пісня його була навдивовижу чиста й мелодійна. Монах так заслухався, що й забув про свої тривоги. Ніколи-бо в житті не чув він такого дивовижного співу. Ще яку хвилину захоплено слухав, а потім подумав, що уже час повертатися до спільноти на вечірню молитву, відтак поспішив до монастиря.

Відчинив йому брат, якого він не знав. Підійшов ще один монах, потім ще один і ще один, але жодного з них він ніколи не бачив. "Чого потребуєш, брате?" - спитав його брат-воротар.

Монах, уже добре розсердившись, відповів, що хоче увійти, аби не спізнитися. Проте брат, виглядало, його не розумів.Тоді монах попросив зустрічі з отцем ігуменом. Та виявилося, що ігумена він теж не знає. Бідолашний монах, перелякався. Затинаючись, він пояснив, що вийшов із монастиря трохи прогулятися і затримався на хвильку, аби послухати спів соловейка. А тоді відразу поспішив назад, щоб устигнути на вечірню молитву. Ігумен мовчки вислухав його. "Сто років тому, - мовив ігумен, - один із монахів цього абатства вийшов із монастиря якраз о цій порі і в цій годині. Він не повернувся і ніхто його більше не бачив".

Тоді монах зрозумів, що Бог його вислухав. Якщо сто років йому пролетіли як одна хвилина він був захоплений піснею соловейка, то вічність буде не чим іншим як миттю найвищої екстази у Бозі.

Один пророк безнастанно докучав Богові: "Чому не зробиш це? Чому не вирішив цієї справи? Чи Тебе влаштовує такий стан речей? Берися сміливо до діла. Не барися! Що станеться зі світом, якщо все залишиться так, як є?"

Нарешті Бог промовив до нього: "Чому тебе все так дратує? – спитав Він. – Ось мине тридцять п'ять тисяч років, а там побачимо …"

Час Бога не такий, як наш, людський.

Порада

Одна жінка прийшла до спеціаліста і сказала: "Допоможіть мені! У мене серйозні проблеми з чоловіком. Кожного вечора, коли він повертається додому, виникає жахлива сварка".

Знавець відповів: "Цьому легко зарадити".

"Гаразд, але скажіть, що я маю зробити?"

"Ось, будь ласка: увечері, перед приходом чоловіка, вживайте ці чотири смоктальних пігулки у рожевій оболонці. Але вживайте не всі нараз, а по черзі, одну за одною. І прошу, смокчіть її повільно, дуже повільно".

Через тиждень жінка прийшла до спеціаліста усміхнена і спокійна.

"Пігулки просто чудодійні! Я хотіла би придбати ще одну упаковку. Відколи їх уживаю, жодного разу не посварилася з чоловіком, коли він повертається увечері".

Французький міністр закордонних справ Роберт Шуман якось пояснював, чому він не одружився.

"Це було доволі давно. Я їхав у метро і наступив на ногу якійсь жінці. Щойно я зібрався попросити вибачення, як вона накинулася на мене з криком: "Йолопе! Дивися, куди ступаєш!" Потім підняла голову, почервоніла і зніяковіло мовила: "Ох, перепрошую, пане! Я подумала, що це мій чоловік …"

"Язик – член маленький, а хвалиться великим! Глядіть, який вогонь малий, а запалює величезний ліс! (…) Усякі роди диких звірів та птахів, гадів та морських потвор були приборкані й приборкуються людським хистом. Язика ж ніхто з людей не може вгамувати …" (Як. 3,6-8)

Принцеса

Був собі колись король і мав він дуже гарну і добру доньку. На жаль, принцеса слабувала на дивну хворобу: коли дівчина підросла, її руки й ноги втрачали силу, до того ж у неї падав зір і слух. Багато лікарів намагалися вилікувати принцесу, але все намарне. Якось до королівського двору прибув старець, про якого всі говорили, що йому відома таємниця життя.

Усі придворні поспішили до нього і стали просити його ради, як допомогти хворій принцесі. Старець дав дівчині кошик із лози, прикритий зверху, і мовив: "Візьми, це твої ліки. Вони тебе зцілять".

Сповнена радости і надії, принцеса підняла з кошика накриття. Те, що вона уздріла, боляче її вразило. На дні кошика лежала дитина, виснажена хворобою. Дитя зазнавало ще більше страждань, ніж вона.

Серце принцеси заполонило співчуття. Не зважаючи на біль, вона взяла дитя на руки і стала ним опікуватися. Минали місяці. Принцеса, крім дитини, не бачила нічого. Вона годувала дитя, пестила його, усміхалася йому, лагідно розмовляла з ним по ночах, попри те, що сама відчувала велику втому і біль.

Минуло майже сім років – і сталося неймовірне. Одного ранку дитя усміхнулося і стало ходити. Принцеса взяла його на руки і, наспівуючи, пустилася з ним у танок. Дівчина давно не була така гарна і зграбна. Вона навіть не спостерегла, як одужала.

Господи.

Коли я голодний, пришли мені когось, кого треба нагодувати;

Коли я спраглий, пришли мені когось, хто потребує води;

Коли мені холодно, пришли до мене когось, хто прагне тепла;

Коли я страждаю, пришли до мене когось, хто прагне розради;

Коли мій хрест стає тяжкий, дозволь мене ще взяти хрест інших;

Коли я не маю часу, пришли мені когось, хто потребує негайної помочі;

Коли мені бракує відваги, пришли до мене когось, кого потрібно підбадьорити;

Коли я хочу, щоб хтось мене зрозумів, дай мені когось, хто потребує розуміння;

Коли прагну чийогось піклування, пришли мені когось, хто потребує опіки;

Коли я думаю лише про себе, зверни мої думки до інших.

Ложечка

Погідна старенька, лежачи у лікарняному ліжечку, розмовляла зі священиком, який пришов її навідати.

"Господь дарував мені дивовижне життя. Я готова до відходу".

"Знаю", - тихо промовив священик.

"Маю лише одне бажання. Я б хотіла, аби мене поховали з ложечкою у руці".

"Як це? – здивувався священик. – Чому Ви хочете, аби Вас ховали з ложечкою?"

"Мені дуже подобалося брати участь у святочних прийняттях, які організовувалися у нашій парафії. Коли я підходила до свого місця, то завжди дивилась, чи на столі побіч тарілки лежить ложечка. Знаєте чому отче? Коли я бачила ложечку, то знала, що наприкінці забави подадуть торт або морозиво".

"І що?"

"Це означає, що найліпше з’являється в кінці!" І це я хочу сказати усім на своєму похороні. Коли люди ітимуть попри мою труну і питатимуть, чому зі мною ця ложечка, я прошу Вас, отче, скажіть їм: ложечка у мене тому, що найліпше завжди подають у кінці".

Одного лікаря діймав пацієнт, який страшенно боявся смерти.

"Як воно буде, пане лікарю? Що станеться?"

Лікар уже було відчинив двері, аби вийти, коли несподівано до кімнати вбіг песик хворого. Гавкаючи і повискуючи з радощів, він вискочив на ліжко і кинувся лизати руки і щоки господаря. Лікар промовив: "Отак воно й буде. Хтось відчинить двері і …"

□□ *(Історії взято з книги "Таємниця червоних рибок", автор Бруно Ферреро, "Свідчадо-2007")*